

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 5629/06
08.11.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Милене Саватић, председника већа, Наде Кљајевић и Катарине Манојловић - Андрић, чланова већа, са саветником Миланом Комленовићем, записничарем, у управном спору по тужби тужиоца "АА", у саставу "ББ", против решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Управе царина - Комисије за жалбе Управе царина 01/4 број У/П-561/06 од 31.08.2006. године, у предмету царине, у нејавној седници већа одржаној дана 08.11.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије - Управе царина - Царинанице Ниш У/П-453/2006 од 10.03.2006. године. Наведеним првостепеним решењем одбијен је захтев тужиоца за повраћај наплаћеног царинског дуга по ЈЦИ УВ-4 број 2758 од 07.06.2005. године ЦИ Аеродром Ниш, као неоснован.

Тужилац оспорава законитост решења туженог органа због погрешне примене закона и повреда правила поступка. У тужби наводи да је решењем Министарства за економске односе са иностранством број 180-483-00-00613 1/2004-07 од 04.01.2006. године, које је примио дана 17.01.2006. године, ослобођен од плаћања царине на увоз опреме која представља улог страног улагача, а која се односи на опрему по спецификацији која је увезена по спорној царинској декларацији. Истиче да то што до тренутка увоза опреме тужиоцу није достављено наведено решење које представља формални доказ о испуњености услова за спровођење поступка ослобођења од плаћања царинског дуга, представља пропуст државног органа и да то не може довести у питање његово право на ослобођење од плаћања увозних дажбина у складу са одредбом члана 194. став 4. Царинског закона, за чију примену су били испуњени сви услови у моменту увоза. Истиче да је услов за добијање решења о ослобођењу од плаћања увозних дажбина за опрему био регистрација због повећања капитала по основу улога страног улагача код Агенције за привредне субјекте, те да је приликом увоза опреме извршено царињење и плаћање обрачунатог износа царинских дажбина, који поступак је спроведен у складу са чланом 215. став 1. тачка 2. Царинског закона. Са изнетог сматра да су испуњени сви услови за повраћај царинског дуга применом члана 234. став 1. Царинског закона, како је то навео у благовремено поднетом захтеву, јер се ради о царинском дугу који није требало да буде плаћен, те да се у овом случају не ради о захтеву за понављање царинског поступка применом одредби Закона о општем управном поступку, како су то органи ценили. Предлаже да се тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при разлозима из оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Након разматрања списка предмета, навода тужбе и одговора на тужбу, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба није основана.

По оцени Врховног суда Србије, правилно је поступио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца, налазећи да је првостепеним решењем правилно одбијен захтев за повраћај наплаћеног царинског дуга за робу увезену по спорној царинској декларацији. Ово са разлога што из списка предмета произлази да је тужилац приликом увоза и царињења робе поднео царински документ који је сачињен према стању робе у време увоза и документацији која је поднета приликом увоза робе, те да је царински документ - декларација у свему одговарао стању робе и поднетој документацији, због чега нису испуњени услови да се применом члана 105. Царинског закона изврши измена података у спорној ЈЦИ УВ-4, а тиме ни услови за повраћај плаћеног царинског дуга. При томе, тужилац у поступку прихватања декларације није тражио ослобођење од плаћања увозних дажбина за спорну робу у складу са одредбама закона којима се уређује страно улагање, а применом члана 194. став 1. тачка 1. Царинског закона, нити је у складу са Правилником о облику, садржини, начину подношења и попуњавања декларације и других података у царинском поступку ("Службени гласник РС", број 129/03 ... 117/05) у ЈЦИ УВ-4 унео шифру која би указивала да се ради о роби за коју се не плаћају увозне дажбине, па је правилан закључак царинских органа да у овом случају нису испуњени услови из члана 234. Царинског закона за повраћај наплаћеног царинског дуга. Исто тако правилно је оцењено да у овом случају нису испуњени ни услови за понављање царинског поступка применом одредби члана 234. став 1. тачка 1. Царинског закона о општем управном поступку.

управног царинског поступка применом одредаби члана 239. до 240. Закона о општем управном поступку и по том основу услови за измену података у царинској декларацији применом члана 105. став 5. Царинског закона, јер се не ради о новој чињеници или доказу у смислу члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку. Наиме, тужилац се Министарству за економске односе са иностранством обратио захтевом за ослобођење од плаћања царине за увоз опреме која представља улог страног улагача дана 23.11.2005. године, решење по захтеву тужиоца донето је од стране овог органа дана 04.01.2006. године, па се ради о доказу који је прибављен након окончањог поступка царинења и у време извршеног увоза и прихватања царинског документа овај доказ није био прибављен.

Суд је ценио наводе изнете у тужби којима тужилац указује да је погрешан закључак царинских органа у вези непостојања услова за понављање поступка, с обзиром да се његов захтев односи на повраћај плаћеног царинског дуга, па је нашао да се овим наводима не доводи у питање законитости оспореног решења. То што је првостепени орган у образложењу решења изнео разлоге који се односе на непостојање услова за понављање поступка у смислу члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку у вези члана 22. Царинског закона, при чему се диспозитивом решења одбија захтев тужиоца за повраћај неплаћеног царинског дуга, није од значаја на другачије решење ове управне ствари. При томе је другостепени орган у поступку по жалби оценио да нису испуњени услови из члана 234. Царинског закона у вези члана 194. истог Закона за повраћај наплаћеног царинског дуга, дајући довољне и јасне разлоге за то, па имајући у виду да је управни поступак јединствен, на овај начин отклоњени су пропусти првостепеног органа.

Суд је ценио и остале наводе изнете у тужби па је нашао да се ови наводи не могу прихватити као основани. Ово са разлога што није спорно да у време увоза, прихватања декларације, као и стављања робе у слободан промет, роба пријављена по спорној декларацији није представљала робу на коју се не плаћају увозне дажбине, као и да тужилац није поседовао документацију у складу са прописима за коришћење царинске повластице, па се у овом случају не ради о наплати царинског дуга који није требало платити.

Из изнетих разлога, Врховни суд Србије је нашао да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, па је на основу члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", број 46/96), одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 08. 11. 2007. године, У. 5629/06

Записничар Председник већа-судија

Милан Комленовић, с.р. Милена Саватић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

РС